

LEVEND BEGRAVEN IN RHODESIË

Die filmrol was me helemaal niet '*op het lijf*' geschreven. Ik diende er asjeblief 30 kilogram voor aan te komen. Dat deed ik. Want ik had die rol heel graag gehad. Cheeseburgers. Milkshakes. Viandellen van de frietkeet. Mijn adem stonk naar twee zeer warme maaltijden per dag. Toen alles in kannen en kruiken was, overleed de producent. Ik werd bedankt voor de rol en de filmplannen werden in de lade gestopt.

Mijn kijkcijfers hadden dus een noodlanding gemaakt. Ik pakte mijn zwarte doos, maakte mijn rekeningen en ging in een lokaal verdoofd dorp wonen. Wanneer iemand aanbelde, zei ik: 'Je bent niet welgekomen, je bent gewoon gekomen'. Waarop hij gewoonlijk weer zijns weegs ging, terwijl ik van tussen mijn besmukte gordijnen naar zijn rug als een vraagteken staarde. Het lag nooit in mijn bedoeling te kwetsen. Ik wou alleen met rust gelaten worden.

In dat dorp onder lokale verdoving kwam ik andere vrijwillige bannelingen tegen. Ik vermijd met opzet het werkwoord '*ontmoeten*', want het verplichtende '*moeten*' zit erin. Niets hoefde nog. We vaardigden een embargo uit op leedvermaak omtrent elkaars lot, herinneringen, vrolijkheid, gezelligheid en verdere afspraken. Sommigen hadden een hond. Ik niet. Zo'n hond was de vleesgeworden desillusie op vier poten, in weer en wind voortgetrokken door een *loser* aan een lijn. Zelfs zonder hond waadde ik niet mijmerend door stomme landschappen, hopen op een renaissance van mijn ziel. Ik had mezelf levend begraven en voelde me daar niet goed en niet slecht bij. Ik voelde niets. Dagen en nachten raasden als sneltreinen voorbij, terwijl elke minuut die de klok vermaalde een slak was die over glasscherven kroop. Mijn grootste daad van bevestiging bestond erin elke week de zeven velletjes van de kalender ineens af te pellen. Op de achterkant stonden debiele moppen die ik elke week trouw als een hond aan een medebanneling bezorgde. Zijn doel in het leven was die te lezen. Op mijn televisiescherm verzamelde zich meer stof dan er as was in de urne van mijn moeder. Ik kon zelfs de moed niet opbrengen even mijn sigarettenrook diep te inhaleren en er een kijkgat in te blazen. Bij zeldzame contacten met de postbode gedroeg ik me als een ongelikte beer.

Een paar keer per week opende ik in *café Rhodesië* mijn schedel om er mijn hersenen in een bad van alcohol te verzuipen. Daar gaven de bannelingen elkaar lik op stuk door alsmaar verse rondjes te vragen, totdat niemand nog een rooie duit had. Dat was het enige waar geen embargo op rustte.

Voor de rest valt er verschrikkelijk veel te melden. Maar waar begin ik verdorie?

Ik was ooit een drukkbeklante mens van goede wil. Mijn portefeuille pulde uit met de beste bedoelingen. Kinderen kregen aanspraak van mij; vrouwen begrip; ouden van dagen hulp en een luisterend oor. Het geluk glimlachte me gematigd toe. De ruimte waarin ik leefde werd groter; de tijd ouder. Mensen en voorwerpen kregen hun bestemming en plaats. Het woeden van de wereld leek beheersbaar. De zo druk besproken en gevreesde eeuw- en millenniumwisseling vormde geen noemenswaardig probleem: een cirkel bleef vicieus, een kat kon niet blaffen, een man hield zich sterk, een vrouw nog sterker. Iedereen zweeg luidruchtig als vermoord. Tabellen, competities, grafieken en statistieken brachten een en ander in kaart. Er waren prijzen te winnen, handen te schudden, glazen te heffen. Doodgewoonheid alom.

Op de laatste dag van februari, een schrikkelidag, kwam een kerel aanbellen. Ik was alleen thuis.

'Heb je nog gehoord van De Zevensprong?' vroeg hij.

'Wie zegt dat ik niet dansen kan?' wedervoer ik, waarop ik de deur weer dichtklapte.

Anderhalve week later, in de maand waarin het drukst gestorven wordt, was ik, zoals gezegd en geschreven hierboven, alles verloren. Toen ik andermaal eens alleen thuis was, deed ik de deur weer open en verdween naar een lokaal verdoofd dorp. Wat ik doe om den brode, in de dagen en de nachten van de maandag op de zondag: ik zit levenslang uit, op later en dood. Meer hoeft u niet te weten.